

·PRESENTACIÓ·

Comencem avui a sembrar la nostra llavor. Una llavor humil, però de bona mena. Humil per les nostres modestes possibilitats. De bona mena perquè la informen els grans ideals del nacionalisme i de democràcia cristiana que voldríem veure fructificar ben esponsorosament en el cor del nostre poble.

I ho voldríem perquè només les actuacions que s'hi inspirin poden donar solució als dos problemes que més transcendència tenen entre els que estan plantejats avui a Catalunya, que són els de la seva reconstrucció nacional i el de la germanor i l'equitat social entre els seus fills.

Estem convençuts que només amb una fórmula autènticament nacionalista, de veritable respecte a la sobirania de la nostra terra, pot ésser resolt el nostre problema de llibertat col·lectiva. Per això pugnem per divulgar i fer compartir a tots els catalans la doctrina nacionalista, no pas donant-li una interpretació xovinista, no pas volent que impliqui la immolació de la llibertat individual davant l'altar de l'Estat, no pas desviant-la cap a finalitats imperialistes i agressives. El nostre nacionalisme no comportarà odís, injustícies ni ambicions dominadores; no es manifestarà amb estridències eixorques ni amb verbalismes innocus. Serà inspirat per l'amor als fets naturals, obra de Déu, i per una ferma voluntat d'adaptar-hi fermament les estructures polítiques que s'hi superposin.

Semblantment creiem que només amb una conseqüent i absoluta adhesió als principis de la democràcia cristiana, podran ésser restaurades la justícia i la pau en el nostre món del treball. Que no cantin victòria els que refiats d'un triomf electoral degut, més que als mereixements dels partits triomfants, a les errors i sectarismes dels derrotats, es creuen ja lliures de mans per a posar en pràctica una política d'egoisme capitalista i de desenfrenat liberalisme econòmic. Contra aquestes intencions nefastes, alhora que contra les actuacions no menys nefastes dels agitadors que emmetzinen l'ànima de les masses treballadores, no pas per defensar els interessos d'aquestes, sinó per servir les conveniències de llur secta, anirà adreçat el nostre esforç. Ni els malfactors declarats, ni els llops amb pell d'ovella no es salvaran de les nostres denúncies. I en el lloc d'on arrencarem el verí ideològic que corromp les consciències dels estaments productors, posarem el tònic de les nostres doctrines salvadores, i maldarem per fer possibles amb la pau i la justícia, la prosperitat i l'engrandiment de la Pàtria.

Vet aquí, doncs, la tasca que ens imposem. Sabem que encara que pocs a fer-la, no estem pas sols. I això és alhora una sort per als nostres ideals, i un motiu d'alegria per a nosaltres, que no som pas exclusivistes ans amem i desitgem la lleial col·laboració. Als qui des d'altres posicions enarboren banderes semblants, la nostra salutació germanívola i el sincer oferiment del nostre ajut. En primer terme, ja que la nostra tasca ha d'ésser predominantment política, a Unió Democràtica de Catalunya, que és l'únic nucli polític de casa nostra que ha sabut comprendre la virtualitat salvadora dels dos principis que informaran la nostra actuació, i pugna esforçadament per difondre'ls sense deixar-se temptar per empreses més fàcils ni estemordir pels contratemps i les dificultats. En segon terme, a tota mena d'organitzacions que, encara que no en un pla polític, inspiren llurs actuacions en una franca catalanitat i un ardent desig de justícia i de germanor social, tals com els diversos Sindicats Cristians, la F. J. C. i en especial els seus cercles jocistes, Acció Popular, l'Obra d'Equitat Social, els Cercles Obrers, etc.

Tenim plena consciència que comencem la nostra sembra en un moment en què els nostres ideals semblen negligits o menystinguts per la major part dels catalans. Moment de desorientació i d'acòrruament gregari de les multituds darrera d'unes banderes representatives d'interessos baixament egoistes que migparteixen el cos vivent de la Pàtria en dos bàndols irreconciliables, oblidats dels sants deures de germanor que llur doble i comuna condició de catalans i d'homens els imposa. Però és precisament la coneixença d'aquesta negligència i desorientació de la nostra gent en aquests moments decisius i transcendents de la nostra història, el que ens aferma més en el nostre propòsit d'actuar intensament per desvetllar la seva consciència i fer-la retornar al bon camí.

La nostra llavor és petita, però de bona mena. La terra on la colguem —el cor del nostre poble— és fèrtil i generosa. Que no hi manqui el voler de Déu —indispensable com el sol, l'aire i la pluja per a les collites materials—, i de la nostra minsa llavor, com del gra de mostassa de la paràbola evangèlica, eixirà l'arbre d'esplèndida branca on podran aixoplugar-se els anhels de tots els catalans de bona voluntat.

**Vergonyosament Esquerres i Dretes
Catalanes malden per a fer triomfar a casa
nostra el "regionalismo" estil Azaña o estil
Gil Robles que en el fons és el mateix.**

**Catalans: Cal reaccionar contra aquesta
política antinacional inspirada en conve-
niències forasteres.**

Comentaris d'«El temps»

Ravalisme

Diumenge passat els oradors més conspicus de l'antiga Conjunció vingueren a fer un bolo al cap i casal de Catalunya. Per les manifestacions que feren, sembla que es tractava de passar el platet per la tasca que van portar a cap amb motiu de la discussió de l'Estatut a les Corts Constituents.

Ara resulta que, si tenim Estatut, el devem al senyor Azaña. Com es coneix que Francesc Macià és mort i no pot parlar!

Recordo que una vegada, a Saragossa vaig assistir a una conferència del senyor Ricardo Royo Villanova —germà del nostre gran amic don Antonio—, el qual va pronunciar una frase que féu molta forrolla. Deia així: *Zaragoza es un arrabal de Madrid*. Els saragossans que l'escoltaven, sortiren tots satisfets de la definició que el Dr. Royo Villanova acabava de fer en relació a la capital d'Aragó. Els diaris van reproduir la frase amb delectança i tothom es considerava en plena eufòria.

Diumenge, els nostres esquerres també sortiren satisfets del míting per les afalagadores frases que havien sentit. La millor de totes sembla que fou aquella del senyor Azaña que prenia Catalunya per un raval de Torrejón de Ardoz.

Els saragossans ens han guanyat: llur ravalisme sempre queda millor.

L'aglutinant

Tothom sap que el punt cabdal del programa de les dretes castellanes durant la darrera campanya electoral era la promesa d'anorrear aquesta miqueta d'autonomia que ens va "concedir" el senyor Azaña. Després venia tot allò altre que hauria d'ésser consubstancial amb llur pròpia raó d'existència. El que abrandava més la gent, però, era la prometença de dissoldre la Generalitat i prendre's la llibertat reduïda que ara tenim.

Conseqüència exacta d'aquella campanya fou la intervenció del Dr. Albinyana en la sessió necrològica del Congrés de Madrid en honor del President Macià. Es clar que de moment ens vàrem indignar. Després, però, pensant-ho fredament, hem de comprendre que el Dr. Albinyana no podia parlar d'altra manera si volia ésser sincer. No feia sinó seguir al peu de la lletra el programa exposat als electors. No s'hi valia a retreure el respecte als morts. L'home saltava per damunt del cadàver i tirava al dret d'acord amb les seves conviccions. ¿No era el primer punt del programa combatre Catalunya i els seus homes? Doncs, via fora, encara que s'hi interposessin unes il·lustres despulles. El conglomerat potser s'hauria desfet i calia evitar-ho. Amb els seus esgarips d'histèrica mantenia l'aglutinant.

No hi ha un pam de net

Després de la gran estafada de Kreuger, el rei dels llumins, ha vingut la d'aquest aventurer Sta-

L'OBRA D'EN MACIÀ

els atacs polítics —manta vegada justificables— sinó en els insults i greuges més grollers a la persona i fins a la representació del primer magistrat de Catalunya.

Per això els qui, com jo, volíem i estimàvem personalment amb sincer afecte En Francesc Macià, malgrat haver d'oposar-nos i fins combatre no pas les seves doctrines, sinó una part de les idees del seu partit i la quasi totalitat de les dissortades actuacions dels seus dirigents, hem tingut com una sensació d'angúnia davant el perill de confondre's amb aquesta irrespectuosa corrua d'aduladors de conveniència.

Per tot plegat, després d'haver completat amb dolor, com més íntim més sincer, els deures que ens imposava la gratitud i l'afecte vertader, continuem pensant que no és encara moment oportú per a parlar, ni molt menys per a judicar, ni la persona ni l'obra d'aquest preclar patrici.

Així ho haguérem de manifestar a tots els qui ens han demanat impressions i parers més o menys d'encàrrec. No: la figura del nostre gran amic, amb totes les reserves i tares que puguin resultar de les seves darreres i errades actuacions partidistes, és massa gran perquè pugui parlar-se'n amb un to d'improvisació, semblant a l'emprat pels participants o els espectadors d'un matx esportiu així que se'n produeix el resultat.

La figura i l'obra d'En Macià han entrat als dominis de la Història, i quan, passat un temps, puguin projectar-se en el camp imparcial d'una crítica històrica, les gestes de l'il·lustre cabdill, les generacions venidores, més que no pas la nostra, faran justícia als mèrits excepcionals d'aquest patriota exemplar, que va consagrar la millor i major part de la seva vida a la defensa dels ideals de la llibertat de Catalunya.

Caldrà només considerar les proporcions gegantines que una crítica imparcial assenyalarà al mèrit excepcional de Macià, al servei inapreciable que prestà al seu país i als interessos més sagrats de Catalunya, en endegar dins del motllo de les reivindicacions catalanistes, tota la força expansiva dels gasos de la indignació i de l'entusiasme del poble, amb motiu de la sotragada i commoció consegüents a un canvi de règim.

¿Qui és capaç de precisar, ni d'imaginar tan sols, les possibilitats catastròfiques d'un 14 d'abril de 1931 a Barcelona, i a tot Catalunya, si l'emoció del poble no hagués pogut trobar natural i justificada expansió en l'entusiasme patriòtic per la proclamació de la República Catalana?

Es dirà que l'encís fou aviat trencat; però caldria encara escafir tota la importància social i política de l'obra de Macià en acomplir el miracle d'incorporar a la política, d'una manera efectiva i quasi total, les grans masses del poble, i fer arribar als cors més humils, la vibració del sentiment catalanista, absurdament monopolitzat durant una centúria de renaixença per les classes intel·lectuals burgeses o menestrals.

Sols per mitjà d'aquesta incorporació va produir-se després el segon miracle, d'una absoluta unanimitat catalana davant l'Estatut, que no hauria estat mai possible sense l'atracció personal exercida per Macià damunt els sectors populars.

Deixem, doncs, en suspens tot judici crític, però avancem l'homenatge d'agraïment i veneració deguts a qui, si més no, ha mort com les mares que no poden sobreviure als treballs i dolors de l'infantament.

Les llibertats de la nostra terra són talment un nadó, feble i privat de facultats i mitjans, però rublert de possibilitats i d'esperances; i aquest nou nat, que avui no és res i pot ésser molt, alena i té vida per obra del patriotisme de Macià. Això, cap català no pot discutir-ho; i sols voldríem que els qui tenen avui en llurs mans l'esdevenidor de l'infant, posessin en la tasca tota la voluntat, tot l'esperit de sacrifici i d'abnegació que esmerça per infantar-lo el gloriós iniciador de les llibertats de Catalunya.

MANUEL CARRASCO I FORMIGUERA.

whisky. En totes dues han aparegut complicacions sensacionals.

Darrerament àdhuc s'ha produït una crisi al Govern de França. Està vist que aquesta mena de "financiers" tot ho controlen. No han de fer més que muntar els mi-

rallets d'or i les aloses hi cauen que és una delícia.

I això que en els medis internacionals no coneixen aquell famós lema nostre que algú volia convertir en cartell: "Pena de mort al lladre"...

POLITICA

U. D. de C. davant les eleccions municipals

La proximitat entre la data de les presents eleccions i la de les passades, el resultat d'aquelles i la persistència de les mateixes o semblants circumstàncies, lleven tota possibilitat d'èxit, per ço que pertany a la lluita a la ciutat de Barcelona, que és on les eleccions municipals transcendeixen de la política purament local per a adquirir una categoria general, a una candidatura que representi la posició ideològica d'Unió Democràtica de Catalunya.

No cal pas que diguem que, tenint com tenim una fe absoluta en la virtualitat salvadora de les nostres doctrines, ho lamentem profundament, no per nosaltres, sinó pels destins de Barcelona i de tota la nostra terra.

Ara, que la constatació d'aquest fet, lluny de desanimar-nos i acompanyar-nos, no fa sinó acreixar el nostre zel i infondre nou alè al nostre cor per a reprendre la lluita i captar per les nostres idees la majoria del poble de Catalunya.

Malgrat tot, però, la situació present faria que la nostra intervenció en les actuals eleccions a Barcelona, resultés, no ja completament eixorca, sinó àdhuc perjudicial per a la nostra organització, per tal com suposaria un malversament d'energies i de cabals que han d'ésser reservats per a altres tasques més profitoses.

Es per totes aquestes consideracions que els nostres organismes dirigents han decidit l'abstenció per ço que es refereix a la capital catalana, deixant-hi els nostres partidaris en llibertat perquè emetin el seu vot d'acord amb llur consciència i amb el mínim dany possible dels principis cristians, nacionals i socials que informen el nostre programa polític.

Per a la resta de Catalunya, la nostra actitud serà ben diferent. Tota la nostra atenció serà posada aquests dies en els amics que, després d'una tasca activíssima de difusió dels nostres principis arreu de les comarques catalanes, van ara a la lluita per obtenir l'adhesió pública del poble a aquells principis. Sols o col·ligats, els nostres homes duran, pertot on vagin, al costat d'una absoluta honestat de procediments, l'esperit de germanor cristiana, de llibertat i reconstrucció nacional i de justícia social que constitueix la nostra raó d'ésser.

Que no oblidin tots els catalans que tindran l'oportunitat de votar els nostres homes, que, fent-los triomfar en aquests tristos moments de caotisme ideològic, de depressió catalanista i d'exacerbació dels odis socials, posen els més sòlids fonaments per a una rectificació de la política suïcida i desmoralitzadora que les bandositats que es disputen les majories de les nostres corporacions públiques volen imposar a la nostra terra.

Amb abstenció o amb intervenció, guanyant o perdent, Unió Democràtica està i estarà sempre en el seu lloc. Ni les contrarietats, ni els sacrificis, ni els perills, no l'han feta ni la faran mai vacil·lar. I així, quan el poble s'haurà desenganyat dels tòpics circumstancials que encara l'enlluernen, podrà retrobar el bon camí, fressat per nosaltres, que el menarà a èpoques de plenitud i de grandesa.

EL COMITÈ DE GOVERN D'U. D. DE C.

COMARQUES

Les eleccions municipals

Ens trobem davant d'unes eleccions municipals en què el poble de Catalunya ha de decidir altra vegada quines mans han de regir el seu patrimoni.

Les circumstàncies del moment fan, però, que aqueixa decisió sigui d'una major transcendència de la que en circumstàncies normals hauria de tenir. Unes eleccions municipals foren les que canviaren d'una manera radical la vida de l'Estat espanyol. Què té d'estrany, doncs, que en un moment en què la vida política de Catalunya es veu tan confusa, les eleccions municipals puguin aclarir-la?

Sobre la consciència del ciutadà que vota, pesa ara quelcom més que la solució d'uns problemes municipals particulars de cada lloc; hi pesa la responsabilitat d'orientar la totalitat de la vida catalana segons el voler de la majoria dels seus ciutadans.

Els moments d'entusiasme i sentimentalisme han passat ja per a deixar lloc al moment de construir una política nostra, una orientació actament catalana, orientació que,

de produir-se, ha de tenir una irradiació fora dels organismes locals per a arribar fins a les més altes organitzacions nacionals, el Parlament i la Generalitat.

El petit problema local que ha de guiar l'elector en unes eleccions municipals, ha d'ésser ara, no diré posposat, però sí equiparat, al gran problema nacional: atènyer per a Catalunya un governament amb suficiència i dignitat.

Els darrers actes públics del partit governamental ens han demostrat a bastament que el sentit nacional de Catalunya ha estat per ells completament negligit. Es vol fer d'aqueixes eleccions l'escamell d'una política abans esquerrana que catalana. Aqueixes crisis de catalanisme, en el sentit pur de la paraula, aqueixes oscil·lacions dels homes que s'han erigit en representants de l'esperit nacionalista del nostre poble, fan més necessària la intervenció dels homes que per sobre de tot sentiment partidista, i personal, pensen en Catalunya i en la seva llibertat.

J. SOLÉ MATEU.

La vida del nostre Parlament

Fa poc més d'un any que el primer Parlament de la Catalunya autònoma és obert i, si repassem la tasca eficaç que s'hi ha produït, haurem de reconèixer que ben poca cosa de bo podem contar-ne. En aquest espai de temps hem vist esquarterar-s'hi la majoria més per mesquineses personals i afany de comandament que no pas per altes idealitats. Hi hem vist com homes la història netament nacionalista dels quals feia esperar-ne una labor digna i patriòtica, han claudicat per seguir els camins que els han traçat altres d'un arribisme i materialisme ben desfrenat. Hem vist també com la minoria més nombrosa de la Cambra, tot i haver hagut de lliurar difícils batalles, ha fet els ulls grossos i se n'ha desentès d'una manera ben trista quan de qüestions que afectaven directament la causa nacionalista s'havia de tractar. Podríem dir que uns i altres, abocats sempre a la imminència d'unes eleccions municipals que des del mes d'abril de l'any passat s'anaven anunciant, convocant i ajornant, han posposat a les conveniències respectives de partit els alts interessos de la Pàtria. El nostre Parlament no s'ha pas diferenciat gaire de les antigues Diputacions (recordeu, si no, el cas de l'elecció de vocal per al Tribunal espanyol de Garanties) i la majoria dels seus components han tingut interès a confirmar-ho repetidament, unes vegades abandonant l'alt càrrec de President del Parlament per anar a fer un trist paper al Ministeri de Marina d'Espanya, d'altres preferint renunciar les actes de diputats catalans per poder anar a les Corts de Madrid.

I un Parlament així, on la veu única del diputat d'Unió Democràtica ha ressonat com en el desert, perquè era l'única que s'hi expressava a la catalana, un Parlament així ha de perdurar gaire?

Després de la mort del President Macià i davant el fet de no poder escamotejar més la convocatòria per a les eleccions municipals, a corre-cuita s'ha format un govern electoral (l'anterior s'anomenava obrerista i comarcal) constituint el front únic més estrambòtic per tal d'anar a aquestes eleccions amb certa cohesió esquerrista i a guanyar-les "sigui com sigui"... Si un conglomerat com era l'Esquerra, tant de desgavell ha portat fins ara al Govern de la nostra terra i a la immensa majoria de les nostres Corporacions, figureu-vos la catàstrofe que ens podria reportar l'afiançament d'aquest superconglomerat que representa l'actual govern. Sortosament, d'ací al 14 de gener, data de les eleccions municipals, no manquen gaires hores. Tant si això que ací anomenem esquerres perden com si guanyen, preparem-nos a veure com s'entredoven elles amb elles a no trigar gaire. En el cas, però que quedin definitivament arrecanades aparellem-nos a treballar per tal que una intensa i patriòtica campanya pro llei electoral de representació proporcional trobi ressò en aquest mateix Parlament i que els diputats, obrint els ulls a la realitat, tant els uns com els altres, votin de seguida aquesta democràtica llei per tot seguit plegar, a fi que el poble torni a elegir un nou Parlament on tots els catalans es trobin representats i des d'on hom legisli i governi per a l'interès general i pel sentit totalitari de Catalunya.

I sobretot per tal que siguin més que ara els qui hi puguin parlar en nacionalista, que no és altra cosa, a la fi i el cap, que parlar clar i català.

P. MUÑOZ I CASTANYER.

Noticiari del Partit

CONSELL INTERCOMARCAL DE BARCELONA "PROVINCIA"

El diumenge, dia 3 de desembre, va tenir lloc la reunió per tal de concretar l'estructuració i organismes dirigents per a les tasques que han de realitzar-se a la demarcació compresa en l'extingida "província" de Barcelona. Hi assistiren representants de la majoria de les delegacions i entitats.

Quedà formada una ponència de redacció del reglament pel qual ha de regir-se el Consell i Comitè executiu, i restà designada la delegació de Sabadell amb el seu president com a secretari per ocupar la Secretaria del Consell (Sant Quirze, 33).

El Comitè executiu està format pels senyors: Pere Puig i Quintana, Josep Marcet, Josep Romagosa, Josep Camprubi, Marian Altimires, Nemesi Assensio, Miquel Civil, Ignasi Mestres, Lluís Ferrer i Clariana i Pere Niubó. Hi són representades totes les comarques compreses en la demarcació.

Foren també nomenats els tres Consellers del Consell Nacional que han d'ostentar la representació de la demarcació. Són els senyors Josep Carbonell i Gener, Pau Muñoz i Castanyer i Joan Roca i Giralt.

JUNTA GENERAL DEL BLOC ESCOLAR

Iniciades les tasques escolars del present curs, aquesta secció de l'entitat matriu va celebrar la seva reglamentària Junta General, nomenant el president i secretari que han de formar, amb els delegats de les facultats i centres d'estudi, el Comitè Directiu de la Secció.

Aquests càrrecs són ocupats pels escolars senyors Marcel de Palau i Josep M.ª Martínez i Mari.

UN MANIFEST DE LES JOVENTUTS D'U. D. DE C.

Les Joventuts del Partit redactaren un manifest, que fou publicat per diversos diaris locals, fent patent la necessitat de col·laboració de tots els partits polítics i especialment de les joventuts per tal de sortir al pas a la tendència que s'observa de l'allunyament del poble de les solucions nacionals del nostre problema. Aquest manifest fou contestat al publicat per les joventuts d'un altre partit polític de Catalunya.

JUNTA GENERAL DE LA JOVENTUT

El Comitè Directiu de la Secció de Joventut de l'Entitat Matriu va convocar darrerament la Junta General per a diversos afers.

En aquesta reunió fou nomenat el nou Comitè Directiu, el qual està format pels joves: Ignasi Maluquer i Viladot, Joaquim Huguet i Rigau, Josep Porcar i Aimeric, Antoni Martí i Valls, Manuel Valls de Gomis, Josep J. Morgades, Lluís Freixes, Joan Prado i Lluís Andreu.

CURS DE CONFERENCIES DE L'ENTITAT Matriu

L'entitat matriu, en el seu domicili del carrer de Rivadeneira, 4, prepara un extens pla de conferències sobre temes diversos, els oradors i especialitats dels quals s'anunciaran oportunament per la premsa diària.

BLOC ESCOLAR DE L'ENTITAT Matriu

El Bloc Escolar ha preparat unes converses, a les quals convida tots els escolars afiliats al Partit, que tindran lloc cada dimarts a dos quarts de vuit del vespre. La pri-

mera celebrada aquest passat dimarts, anà a càrrec del senyor Josep M.ª Vilaseca, sobre temes de preparació electoral. Hi assistí escollit auditori.

JOVENTUT DE L'ENTITAT Matriu

El Comitè Directiu de la Secció de Joventut de l'entitat Matriu ha convocat reunió de la Junta General per al propi dia 15, amb el caràcter d'ordinària del present any 1934.

DELEGACIONS BARCELONINES

Les delegacions barcelonines continuen en la seva tasca de difusió i proselitisme amb actes i propaganda.

La de Gràcia prepara per a aviat la inauguració del nou estatge, la data del qual no pot anunciar-se encara oficialment degut a no estar enllestides les obres que s'hi realitzen.

La de Sant Andreu seguirà amb les seves conferències setmanals a càrrec d'homes rellevants del partit. Per a demà, dimecres, hi ha anunciada la continuació del curs d'Història a càrrec del senyor M. Coll i Alentorn. Per a la propera setmana una del senyor Círrera, sobre temes de sociologia.

ELECCIONS MUNICIPALS

La posició d'Unió Democràtica de Catalunya, en el que es refereix a les eleccions municipals convocades per al dia 14 del mes corrent, ha estat fixada en el manifest que publiquem en un altre lloc d'aquest número, pel que afecta la ciutat de Barcelona.

A moltes localitats de Catalunya els afiliats a aquest Partit, en virtut de l'autonomia concedida en les bases d'estructuració del Partit, han acordat presentar candidatura pròpia o en coalició amb forces afins d'altres partits o simplement ciutadanes i administratives.

En concreció del pensament que informa per a aquestes, els organismes rector del partit, el proper dijous, dia 11, a un quart de vuit del vespre, serà donada a l'estatge central del Partit, Rivadeneira, 4, principal, una conferència en la qual parlaran els dos membres del Comitè de Govern del Partit, senyors Manuel Carrasco i Formiguera i Joan B. Roca i Cavall. Aquesta conferència serà radiada per l'emissora "Ràdio Barcelona".

També a la majoria de les diferents poblacions on U. D. C. pren part a la lluita, hom anuncia sengles actes de propaganda.

JOVENTUT D'UNIO DEMOCRATICA DE CATALUNYA

"Escola de Polemistes".—Activats els treballs que es duïen a cap per tal que l'"Escola de Polemistes", que tan profitosament actuà en temporades anteriors, reemprengué aviat les seves tasques, manca ja només la conformitat de destacades personalitats del partit, la col·laboració de les quals ha estat sol·licitada per dirigir les sessions de l'escola, per a poder fixar concretament la data de inauguració. Podem, no obstant, avançar que aquesta tindrà lloc a mitjans del mes que som i, per endavant, esperem que tant els socis de la "Joventut" com els de les seccions Femenina i Escolar i els de totes les delegacions de Barcelona, contribuïran amb llur assistència, col·laboració i entusiasme a donar al curs d'enguany tot el relleu que es mereix.

COMENTARI

J. Roca i Giralt.

NOTICIES
CURTES

COL·LABORACIÓ

Josep Cirera Soler.

El Moment Social

Fa tot just ben pocs dies del fracassat moviment revolucionari, que unànimement fou condemnat per la nostra consciència nacional. Tots els estaments socials, des dels més humils als més acomodats; des dels conservadors per essència, diguem-ne panxacontents, als qui fins fa poc militaven descaradament en les fileres anarquistes, tots, amb rara coincidència, han censurat enèrgicament aquests moviments, que comencen a deixar d'ésser esporàdics per convertir-se en fenòmens socials que es repeteixen amb una periodicitat força alarmant.

Tots coincideixen a proclamar la inutilitat d'aquests esforços revolucionaris, àdhuc aquells que, com els socialistes, estan fent treballs més o menys reeixits per aconseguir el "front obrer" que ha de fer la veritable revolució social. Esforços revolucionaris que menen únicament a la destrucció de la producció, i com a conseqüència lògica i immediata, a la misèria de les masses proletàries.

Naturalment que aquest és el fi que persegueixen els comunistes llibertaris i les altres organitzacions revolucionàries. Prediquen una nova societat ideal; però, per arribar-hi, primerament cal destruir l'actual. Com fer-ho, però?... Valent-se de l'obrer; aprofitant-se del seu natural gest de rebel·lió contra la injustícia social desgraciadament avui existent, de la seva posició enfront del capital eixorc, de la seva forçada ignorància mantinguda pels de dalt i pels de baix; fent-lo davallar a la misèria més llastimosa, al desesper encogador; covant-li l'odi dins del seu pit, i convertint-lo poc més que en un cos animal en fer desaparèixer totes les arrels de bons sentiments que encara hi restessin. Aleshores sí, ja el tenen ben preparat per a llançar-lo covardament a la revolta, a l'assassinat, i àdhuc a la mort més trista i horripilant que donar-se pugui, a la mort bestial de la matèria.

I ara, jo els pregunto: Després de totes aquestes sofrenes, després d'aquest final tant horripilant, després d'haver deixat abandonats els seus familiars i d'haver contribuït amb la seva bàrbara actuació que altres familiars siguin també abandonats per aquells als quals ells han produït la mort, ¿on veuen la societat ideal?... ¿Com pot ésser possible de muntar una societat ideal amb els principis destructius que ells empenen per sistema?... ¿Com volen que hi hagi estimació si solament prediquen l'odi de tots contra tots?... ¿Com volen fer nou pa si l'encenen la farina i mengen el llevat?...

Dissortadament, però, no és aquí tot el mal que hem de lamentar. ¿Com és possible, diuen alguns, que en plena República, en ple segle XX, i trobant-nos dins les òrbites del món civilitzat, ocorrin a la nostra terra, tants i tan catàstrofics fenòmens socials?... ¿Com és possible que les nostres organitzacions polítiques, velles o noves, no hagin sabut trobar encara la clau d'una solució harmònica i durable?...

Tot amb tot, nosaltres creiem que els fets que darrerament han ocorregut, i que encara estem lamentant, hauran servit d'experiència a aquells sectors potser els més directament responsables de la periòdica i constant repetició de tan repugnants i perillosos moviments revolucionaris. Malgrat tot, dubtem que, així mateix, hagués servit

d'alligornament a aquells qui criminalment preparen i dirigeixen tals convulsions. I en dubtem més encara després de llegir l'últim manifest que la F. A. I. conjuntament amb la C. N. T. ha adreçat al poble. En ell, lluny de declarar-se vençuts i anihilats, encara amenacen i fins parlen de dates properes per a tirar-se novament al carrer, per tal que el callu revolucionari que han sembrat suara amb la sang innocent de les víctimes obreres, trobi la continuació que els permeti assolir el triomf definitiu, i amb ell, la destrucció total de la societat en què vivim. Quant de sarcasme no enclouen aquestes paraules! Que en són d'expressives!... Es per això que, després d'expressions tan categòriques, bé podem afirmar que l'última desfeta revolucionària no ha servit d'experiència, com nosaltres desitjàvem, a aquelles organitzacions que es diuen defensores dels interessos proletaris, i que ho són altra cosa que sangoneres de la seva sang i dels seus interessos.

Però ja ens donàrem per ben satisfets si n'hagués servit per aquells als quals el poble ha confiat la salvaguarda de les seves vides i dels seus interessos. De moment, doncs, les autoritats, tenen la paraula. Però no n'hi ha pas prou. Les autoritats han de veure's recolzades pels partits polítics, i aquests no poden predicar idees dissolvents que mermen llur autoritat, fins al punt de veure's impotents per a prevenir o tan solament deturar aquesta onada destructora, la remor de la qual ja de temps es fa sentir.

El problema és greu. La solució, tenint en compte les tendències i els procediments dels partits polítics actuals, es fa difícil. I es fa difícil, perquè no n'hi ha prou que els partits polítics es dignin obreristes per tal de simular una interessant protecció als humils; cal que siguin obreristes amb totes les conseqüències que una política obrera d'ordre, de seny i de justícia comporti. Cal ésser revolucionaris en el bon sentit de l'expressió, propugnant pel millorament total de les classes proletàries, en les propagandes, en els llocs públics de responsabilitat, en l'oposició i en el poder quan s'hi arribi. Però no pas fent política de classes, contraproductiu i suïcida sempre, sinó fent política totalitària, emprant procediments legals fins a aconseguir la renovació total de l'actual organització de la producció, que no és justa ni cristiana.

I únicament realitzarem aquesta revolució pacífica i perdurable sense estridències ni desgavells, sense odís ni rancúnies, col·laborant eficaçment el treball amb el capital en la producció de la riquesa, enarborant els principis constructius que en matèria social ha adoptat Unió Democràtica de Catalunya, única manera factible per a fer desaparèixer del mapa social de la nostra terra aquests trastorns, que pervenen a la seva destrucció, i que, per altra banda, no desapareixeran mentre l'organització de la producció sigui l'actual i els assaigs i procediments que s'emprin per a transformar-la en una altra de més equitativa, siguin com els emprats fins ara conjuntament per les organitzacions obreres i pels vells i ja antiquats partits polítics que, dissortadament per a les nostres ànsies alliberadores, encara havem de suportar a la nostra terra.

L'Azaña, en el seu míting de diumenge a la Monumental, digué que el seu esperit liberal i demòcrata repugna qualsevol dictadura, sigui del tipus que es vulgui, i que, per tant, igualment condemnaria i s'oposaria a la dictadura que intentés ofegar o avançar, la de tipus militar o feixístic. Suposem que al senyor Largo Caballero no li devien agradar gaire aquestes expansions de democràcia i liberalisme.

Per altra banda, la Unió General de Treballadors, comandada pel "senyor" Largo Caballero, en unió dels anarco-sindicalistes, de tan trista i propera recordança, i els comunistes, es disposen a fer la revolució social tot implantant la dictadura del proletariat. ¿Què hi diuen, a això, els demòcrates Azaña i Prieto?...

Fa pocs dies que surt *Defensa Patronal*, diari del migdia. Veiem que en principi té l'encert d'inspirar-se, almenys aparentment, en les Encíclics Pontificies. Veritablement, si la doctrina que *Defensa Patronal* pretén fer penetrar a la pensa dels patrons, és aquesta, ens n'havem de felicitar. Dissortadament, però, li augurem poca vida, ja que la majoria de patrons, tot el que no sigui penetració econòmica, i no al cap, sinó a la butxaca, no els interessa.

Altrament, la casualitat que es tirí a la mateixa impremta que l'òrgan comunista *Adelante*, no deu obeir a altra finalitat que la de connectar-los de prop, per així treballar amb més coneixement de causa i seguir *adelante*.

Ha arribat a les nostres orelles que dies passats es celebrà a Barcelona una reunió de caire feixístic amb assistència de Ruiz de Alda. ¿Podria dir-nos el *compañero* Pestanya si coneix personalment Ruiz de Alda?...

La sots-secretaria de Treball del govern espanyol ha passat de mans dels marxistes de la U. G. T. a les dels liberals econòmics del Foment del Treball Nacional, representats pel Sr. Sedó. Això sí que és sortir del foc per caure a les brases.

REMARKUES

Trist panorama electoral.

S'apropen unes noves eleccions municipals.

Recordem que per l'abril de 1931, un nou partit que es llançava a la lluita política, pretenia fer la revolució tot fent campanya electoral.

Recordem que en ella se'n prometé l'abaratiment de les subsistències, dels transports urbans, del fluid elèctric, etc.

El poble recollí aquelles promeses i en féu aspiracions.

Aquell partit, amb l'escalf de les masses obreres, guanyà les eleccions i escalfà el poder totalitari de Catalunya. Fa ja d'això prop de tres anys, i veiem que les subsistències ni s'han abaixat, ni s'han deixat abaixar (recordem encara el primer conflicte del Born), que els transports encara han augmentat vergonyosament de preu, i que el fluid elèctric tam-

Reacció
sense rectificació

Tot i acceptant el triomf de les passades eleccions arreu d'Ibèria, no ens sabem lliurar als entusiasmes dels optimistes exagerats.

I és que la victòria ha estat el resultat simplicitat d'una reacció, a la qual no ha precedit, ni per ara acompanya tampoc, una rectificació. Ha estat un moviment negatiu, protestatari, recolzat en els *anti*, quan la rectificació imposava una prèvia esmena individual i col·lectiva, espiritual, política i social, a la qual devia seguir una actuació reformadora, un programa d'afirmacions i de solucions positives. I les reaccions respallades en els *anti*, deuen seguir, segueixen fatalment la llei del pèndol. Són les mateixes multituds que, menades d'un sentit protestatari *anti-monàrquic* votaren la República, les que suara, per un sentit *anti-marxista*, han donat la majoria a les mal anomenades dretes. Però tenim massa motius per creure que l'impuls s'ha orientat molt més cap a les dretes d'interessos que cap a les dretes d'ideals.

I si aquest ha estat el canvi, temem que, no estant a la mà de les dretes de resoldre el complicadíssim problema econòmic, ni a la voluntat de les d'interessos solucionar en justícia el problema social, la reacció futura no sigui tan intensa que el pèndol no s'aturi a la zona del republicanisme esquerrista, sinó que, ultrapassant la del socialisme nominal, ens mení cap a l'anarco-sindicalisme o comunisme desfrenats; els símptomes no fan esperar altra cosa si la rectificació no s'opera urgentment, decididament, totalitàriament.

Concretant-nos al problema social, la rectificació no pot consistir en el manteniment del *statu-quo* imperant, fill del liberalisme econòmic, tan materialista de fet com el marxisme, el qual, amb tots els extrems que comporta, no és més que el resultat lògic, fatal, d'aquell liberalisme, segons prova

Günther Gröndel amb arguments irrefutables.

Nosaltres no hem comprès mai la paradoxa que ha vinculat les dretes amb el manteniment d'aquest *statu-quo*, que no ha estat cristià ni en el seu origen, ni en la seva trajectòria, ni en la seva posició actual. I encara entenem menys com ha estat possible, que s'emparés del nom cristià contra les condemnes pontificies, arribant a escandalitzar el proletariat fins a fer-li creure que el catolicisme era la religió de la burgesia i concloure, com remarca el P. Herpaël, que el proletariat que és creient traeix la seva classe i els seus interessos.

Però nosaltres, refermant-nos en la idea que l'actual organització econòmico-social no és justa ni cristiana, per un deure de justícia, per un imperatiu de consciència, maldarem per tots els mitjans justos que estiguin al nostre abast per substituir l'*statu-quo* imperant per un altre de més just i cristià, segurs que d'aquesta manera treballarem alhora per al millorament i la redempció econòmica del proletariat i per la seva restauració espiritual.

Sentim el deure de predicar al poble —*pro aris et focis*— que no és cristiana, més ben dit, que és anticristiana tota mena d'injustícia, i que si aquesta vol retolar-se amb nom catòlic, a la injustícia afegirà el pecat d'escàndol, amb el qual els moralistes ens diran que qui el comet haurà de donar compte de la seva ànima i de la d'aquells qui haurà escandalitzat.

Pensem-hi, catòlics, en aquesta responsabilitat terrible d'haver comès i consentit tantes injustícies i d'haver cooperat tan eficaçment a apartar el poble de Déu. Pensem-hi i traguem-ne la conseqüència d'una esmena immediata i eficaç.

Si no ho fem, cometrem altra volta la nicies de voler enganyar Déu i enganyar-nos nosaltres mateixos.

poc no ha baixat. Què ha fet, doncs, aquest partit, per donar satisfacció a les legítimes aspiracions de l'obrerisme barceloní?...

Enfront d'aquest partit n'hi ha un altre, que moltes vegades ha fet ressaltar com a fruit d'inestimable valor els seus trenta anys d'existència, anys que, en molts aspectes, són, més que un mèrit, una condemna. Un d'aquests aspectes és el que fa referència a l'obrerisme.

Un partit que en trenta anys d'existència, en trenta anys d'un predomini gairebé absolut, i malgrat comptar amb persones aptes, no ha sabut vèncer les dificultats de l'actual organització econòmico-social, és un partit ideològicament fracassat, és un partit desqualificat i que jamai no pot mereixer la confiança dels obrers.

I davant d'aquests dos es troba aquell partit que, si bé en un temps sortosament ja pretèrit i de trista recordança, encarnava, en la figura avui preeminent del *candidato*, l'avanzada de la revolució proletària, avui, almenys aquí a Barcelona, es troba a mans dels senyors del "Círculo Republicano", que tothom sap com s'allunya del contacte directe de les masses obreres.

Obrer: Després de les passades consideracions podries pensar que nosaltres som abstencionistes, no. Unió Democràtica de Catalunya, partit jove, sí; partit que ha hagut de lluitar i lluitar encara contra l'egoisme materialista de la burgesia, l'ofereix aquest panorama electoral, i amb la garantia del seu obrerisme racional i conscient, un lloc a la brega política, perquè en unes properes eleccions no et trobis davant del dilema paorós de no saber qui tens de votar.

EL TEMPS

Nacionalistes: En aquestes eleccions municipals poseu el pensament en la nostra única Pàtria, Catalunya, i voteu sols d'acord amb la vostra consciència.

Redacció i Administració: Rivadaneira, 4, pral. ~ Telèfon 20400. ~ Subscripció: Un any, 7'50 ptes.; trimestre, 2 ptes.

Art

V. Navarro exposa unes escultures en les Galeries Laietanes, que ens presenten al seu autor com un escultor de múltiples recursos, té una visió clara de les línies de moviment, i encara que del conjunt no se'n desprèn una personalitat completament definida, assoleix en diverses de les seves creacions una vertadera perfecció, dintre la seva escola.

Remarquem uns baixos relleus de línies netament modernes, en les quals s'hi veu una inspiració perfectament plasmada, dintre les línies que limiten l'obra.

Són dignes de menció, dues gitanes, una de línies escairades, i amb un moviment perfectament assolit, i l'altre semi-nu, d'una dignitat i realisme dignes d'elogi.

Occupen la quasi totalitat de les demés sales, una exposició de Carles Vázquez. Apreciem en Vázquez un domini de la tècnica del color, que fa les seves teles agradables a la vista; no obstant, remarquem una repetició constant del tema que fa pensar, que Vázquez, cerca solament, el motiu decoratiu prescindint de la seva personalitat i temperament d'artista, que es deixa veure en alguns dels seus quadres, als quals pot ésser, es dona importància secundària.

Exposa també uns paisatges a Laietanes, Cases Abarca, paisatges que adoleixen d'una monotonia i falta de llum en el tema, que fan ressaltar poc la puresa de línies i netat del seu disseny.

Continua, a la Pinacoteca, l'exposició de Vidal Quadres, amb aquella pintura tan seva, d'ambient senyorial i a través de quines teles es cospa un temperament d'artista per ell mateix.

Remarquem uns pastells, i carbó de línies virils i perfectes, que resulten d'un efecte, abellidor, fent perdre al conjunt de l'exposició de Vidal Quadres, un aire confidenciat i agradable.

J. A. SOLÉ.

ENTRE DUES POLÍTIQUES

Jaténim govern nou. La noietat d'aquest govern consisteix a ésser un govern de concentració. L'Esquerra Republicana de Catalunya, que compta amb una majoria parlamentària suficient per a sostenir qualsevol govern que volgués formar, ha procurat aquesta concentració de tipus netament electoral. El balanç dels guanys i de les pèrdues que produeix a cada un dels seus components, el podran fer aquests a no trigar gaire. Catalunya, però, no dir des d'ara mateix que hi surt perdent. L'entesa dels partits esquerrans, que s'estén des de la participació en les responsabilitats del govern fins a la confecció d'una candidatura per a les eleccions municipals, acaba d'accentuar la polarització de la política catalana en dues tendències oposades. En el moment en què més necessària li seria una política nacional, com qualsevol poble de mala mort Catalunya no coneixerà altra política que la dels de dalt i els de baix. Trista manera de respondre a les exigències d'una hora transcendental.

Història

La vida dels pobles s'escriu mitjançant la Història. En aquest sentit, el poble que té una història les pàgines de la qual els seus fills escriuen encara avui, és un poble viu. La vida i la història d'un poble són, consegüentment, inseparables, com ho són les dels individus. Però en els individus, quan acaba la vida, sols resta la història, mentre que en els pobles la separació és impossible. Vida i Història formen el poble com l'ànima i el cos formen l'individu. D'aquí deriva la gran importància de conèixer la vida del poble, perquè coneixent aquesta vida ens coneixem a nosaltres mateixos. Vivim així mitjançant la història el nostre propi passat, exactament com si l'ànima dels nostres avantpassats no s'hagués separat del seu cos. Aquesta ànima col·lectiva és l'ànima nacional, és la Pàtria, la Nació, l'Ésser indestructible, mentre en un sol dels seus fills aleni el sentiment del propi passat, perquè és en definitiva la mateixa que batejava en el cos dels qui ens formaren. Desperta o adormida, aquesta ànima és en essència inseparable del cos on radica. Si del conjunt d'aquest cos i ànima en diem Catalunya, és que ens trobem en presència d'un organisme viu, i si volem analitzar aquesta vida, cal recórrer a la seva història, exactament com podem recórrer a la de l'individu quan s'ha de dictaminar sobre el seu estat present i actuació futura.

Conèixer la història d'un poble no és posseir unes quantes dades ací i allà escampades. Tampoc no ho és una relació cronològica de fets si no es palesa l'essència del seu enllaç. Els pobles no es mouen a l'atzar, sinó mitjançant lleis avui per avui encara incògnites, però els fets històrics, que són les dades que l'historiador i el filòsof tenen a la mà per a deduir-los, cal que siguin essencialment veritables; altrament les deduccions serien falses.

La divulgació de la Història és tan necessària com la depuració dels fets. Tasca de divulgació, de depuració i d'anàlisi de l'enllaç dels fets, és necessària per a conèixer un poble. Saber el que és i ha estat Catalunya, o sigui la seva formació nacional, és el que ens proposem explicar en aquestes pàgines.

R. CARRERES I VALLS.

(A manera de pròleg d'una sèrie d'articles de crítica històrica i aspectes nous de fets cabdals sobre tot dels segles XIII al XVI).

Informació del treball

Fa pocs dies que va resoldre's el conflicte de transports, que tanta paciència ens féu consumir als ciutadans barcelonins, i ja comença a parlar-se de la seva reproducció. Sembla que s'apropen unes noves eleccions.

Dies passats, al local social d'Acció Popular, es celebrà un canvi d'impressions que resultà interessantíssim, entre les més destacades personalitats del món social-cristià. Es destacà tot seguit la necessitat de realitzar les tas-

Dits i Fets

Quan la gestació del que en diem actual govern de Catalunya semblava que s'entrebancava, sonaven la mar de noms dels qui s'hi olerien i dels qui feien el repantani. Per uns moments es donà com a cosa certa que el senyor Espanya, l'assistent del senyor Selves, anava a Governació, i que per a Sanitat semblava que feia peça el Dr. Mori, l'actual candidat a regidor per Barcelona. De sobte però, el senyor Companys, recordant-se que a Madrid hom l'acabava de proclamar *gran amigo de España* i volent servir, sense màcula, aquest títol, sols compartit pels moros notables, reaccionà i prengué aquesta heroica resolució: Mori Espanya... de cap de les maneres!

Després de la votació per a la Presidència de la Generalitat, aquells sis vots en blanc que s'hi produïren pesaven damunt l'ànim del ja Honorable senyor Companys com una obsessió. Res no té d'estrany, doncs, que trobant-se enfront del Dr. Solé i Pla l'escometés dient-li: "Vós, Solé, en sou testimoni, del meu catalanisme. Digueu, no ho he estat sempre jo, de nacionalista?" I en Solé, tot parat, però dèbil com sempre, li digué: "Es clar, home. Però qui en dubta?... I els sis vots en blanc, implacables, tornaren a ballar davant els ulls del President electe.

Acció Catalana en 1931, censurava durament en Jover i Nonell perquè prenia part en un míting junt amb les que qualificava de *vedettes* estrangeres, Aguirre i Gil Robles.

Acció Catalana en 1934 prenia part en un míting amb *vedettes* estrangeres i, per fer-ho millor, hi envia el seu president, Nicolau d'Oliver.

Sabem per persona ben informada que s'ha muntat un despatx a l'interpret francès de la Generalitat junt al despatx de la presidència.

La previsió abans que tot.

Teatre

Encara es troba Catalunya sense teatre català. La seva única manifestació, ostentada pel vodevil eixorc i de mal gust, potser valdria més que es suprimís.

I ja no podem dir que sigui per manca d'autors. El premi Ignasi Iglésies acaba d'assenyalar un nou valor dintre l'escena catalana, de positiu valor, en la persona de l'autor de "Els homes forts". La nostra veu és ben petita, però volem que s'ajunti a la dels qui de llocs més autoritzats han demanat una protecció per al dissortat teatre català.

Continuen les representacions de *El divino impaciente*.

Quelcom deu tenir una obra quan s'aguant a un mes seguit en el programa d'un teatre com el Romea, de precedents tan tristos.

No obstant, volem remarcar que no trobem l'obra d'una profunditat autèntica dintre una forma senzilla, com caracteritzava, per exemple, Teresa de Jesús. Es fa agradable i passa per la polidesa de la versificació de Pemán, de vella escola castellana, i pel que és favorable el moment psicològic.

DE TOT TEMPS

I ensenyar en català?

Es a dir, ensenyar als menuts en l'única llengua que coneixen, no obligant-los al major esforç d'haver de traduir tot ço que senten o diuen. No aquesta mena de modalitat tant postissa i de darrera hora, de les "classes de català" que molts col·legis ens serveixen com un extraordinari de gran mèrit.

Jo em guardaré prou de bescantar una classe de gramàtica catalana, que ens convé com el pa que mengem, però insisteixo que potser ja fóra hora que l'ensenyament —parlo sobretot del congregacionista— fos en llengua vernacle. O això, o decidim-nos d'un cop a castellanitzar-nos integralment, no ensenyant als nostres fills altre idioma que l'oficial i únic...; tota altra cosa que puguin aprendre, a tall d'argot, bé prou que ho aniran assimilant a còpia de temps!

Que és el que vénen a pensar tota la gent que diu que el català ja l'aprendran. Així, tant se val que mirin quin idioma els és més convenient —materialment—, i que pugin els menuts en xinès, o rus, o anglès, o el que diguin les estadístiques universals. ¿Oí que la cosa és prou debatuda? Doncs, per això em disgusta doblement que els qui menys semblen voler entendre-ho siguin els qui haurien d'ésser els més capacitats, i que quan jo cerco l'escola catalana que em convé —com a molts caps de casa—, encara hagi de passar, per la pau de la família, imposada de fora estant, pels *padres* i *madres* que no gosen respirar en aires de la terra... i que volen ésser més imparcials que la mateixa naturalesa.

I francament, no em resigno que els meus descendents parlin més o menys municipal. I crec no fer cap mal terç, ni dir cap heretgia,

Cinema

Pantalla de la setmana

Pecariem d'injustos si en aquest petit comentari negligíssim la figura de Charles Laughon.

Podem afirmar que es tracta de la revelació màxima de la temporada. Hem pogut admirar Laughon en les dues cintes que ha interpretat, *El signo de la Cruz*, interpretant el paper de Neró, i la seva màxima i primera realització, *La vida privada d'Enric VIII*.

En tots dos es mostra l'actor que assimila d'una manera sobria, però perfecta, la idiosincràsia del personatge que interpreta i fa que el seu treball es converteixi en l'eix de la cinta, sense que això perjudiqui, però el conjunt.

Un dels films que major èxit de públic han obtingut darrerament, ha estat *Bolche*.

No sabem pas a què atribuir-ho, puix que el gust malaltís i pocasolta del tango argentí hi té àmplia manifestació, i ens fa veure una vegada més la poca apreciació que del veritable sentit artístic té el nostre públic.

J. M. Armengol.